

200706775/1.

Datum uitspraak: 12 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 07/441 en 07/10414 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 30 augustus 2007 in de
gedingen tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 december 2006, voor zover thans van belang, heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) geweigerd appellant ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 6 februari 2007 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 augustus 2007, verzonden op 31 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.J.J.M. van Tielraden, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

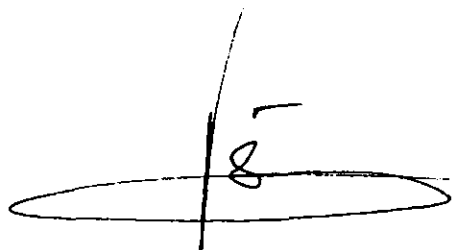
w.g. Van Tielraden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 november 2007

156-550.

Verzonden: 12 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: Awb 07/441 en Awb 07/10414

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Soedanese nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. T. Arts, werkzaam bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel te Arnhem,

en

de Staatssecretaris van Justitie
voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde: mr. M.B.Y. Vet, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 december 2006 heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvraag van eiser van 9 december 2002 om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft daarbij tevens ambtshalve beslist eiser niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Bij brief van 2 januari 2007 heeft eiser tegen dit besluit, voor zover het betreft de afwijzing van zijn asielaanvraag, beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep is geregistreerd onder Awb 07/441.

Op 2 januari 2007 heeft eiser tevens bezwaar gemaakt tegen de ambtshalve weigering hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Bij besluit van 6 februari 2007 heeft verweerder dit bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief van 7 maart 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep is geregistreerd onder Awb 07/10414.

De beroepen zijn behandeld ter zitting van 20 juli 2007, waar eiser en zijn gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

Reg.nr.: Awb 07/441 en Awb 07/10414

2

2. Motivering

2.1 Met betrekking tot het beroep geregistreerd onder Awb 07/441 overweegt de rechtbank als volgt.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.2 Eiser heeft aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hij is ontsnapt uit een militair trainingskamp omdat hij niet wil vechten tegen zijn landgenoten. Bovendien vreest hij voor bloedwraak, waarbij hij heeft verklaard al te zijn beschoten door de familie van de man die door zijn broer is neergestoken.

2.3 Verweerder heeft in het besluit van 4 december 2006 de asielaanvraag van eiser op grond van de hiervoor vermelde bepalingen afgewezen en zich daarbij op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is voor zover het betreft zijn vrees voor bloedwraak. Verweerder heeft daartoe - kort samengevat - overwogen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ten behoeve van de vaststelling van zijn reisroute en hij evenmin gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute heeft weten te geven. In het besluit heeft verweerder overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Soedan voor bloedwraak heeft te vrezen, nu hij dit enkel baseert op niet nader onderbouwde of geconcretiseerde vermoedens. Met betrekking tot de desertie van eiser heeft verweerder het standpunt ingenomen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt hiertoe te zijn gekomen als gevolg van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van een diepgewortelde overtuiging. Verweerder heeft tevens overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem vanwege zijn desertie een discriminatoire bestraffing te wachten staat.

2.4 Eiser heeft in de gronden van beroep naar voren gebracht dat verweerder een cirkelredenering gebruikt, nu hem wordt tegengeworpen dat hij zich na aankomst in Nederland met zijn documenten tot de autoriteiten had moeten wenden, terwijl eiser niet wist dat hij op zijn eindbestemming was aangekomen. Eiser heeft daarnaast aangevoerd dat het niet zo voor de hand ligt dat hij zich bepaalde details van de reis herinnert, aangezien hij niet specifiek heeft gelet op details als een vluchtnummer.

De geloofwaardigheid van het relaas staat naar de mening van eiser niet ter discussie. Hij heeft voorts gesteld dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom niet aannemelijk is dat hij vreest voor bloedwraak. Met betrekking tot de desertie heeft eiser het standpunt ingenomen dat wel degelijk sprake is van ernstige onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van een diepgewortelde overtuiging. Eiser heeft erop gewezen dat zijn gewetensbezwaren samenhangen met het conflict in Zuid-Soedan, zoals ter zitting is aangegeven ter verbetering van de gronden van beroep.

Eiser heeft tevens gesteld dat uit het ambtsbericht van mei 2005 en uit het asielbeleid ten

Reg.nr.: Awb 07/441 en Awb 07/10414

3

aanzien van Soedan zoals opgenomen in het landgebonden beleid van verweerder, blijkt dat aannemelijk is dat een deserteur aan het front de doodstraf opgelegd kan krijgen en dat niet kan worden uitgesloten dat deserteurs discriminatoir worden bestraft, worden mishandeld en/of worden geëxecuteerd. Hieruit blijkt naar de mening van eiser afdoende dat hij een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het (Europees) Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.5 De rechtbank overweegt dat volgens vaste rechtspraak de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van een asielrelaas wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort. Die vaststelling kan door de rechtbank slechts terughoudend worden getoetst.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid geen grond heeft hoeven vinden om eiser de gevolgen van het ontbreken van documenten ter adstructie van zijn reisroute niet toe te rekenen. Daarbij heeft verweerder tevens kunnen betrekken het feit dat eiser geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute heeft weten te geven. Hetgeen door eiser in dit verband naar voren is gebracht, heeft voor verweerder geen aanleiding hoeven vormen voor de conclusie dat het eiser niet wordt toegerekend dat hij geen reisdocumenten heeft overgelegd.

Zoals de Afdeling in onder meer de uitspraak van 27 januari 2003 (zaak nr. 200206297/1, JV 2003/103) heeft overwogen, mogen, indien aan een vreemdeling het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, ingevolge het bepaalde bij het eerste lid, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40-41) en volgens de voor de uitvoering van die bepaling vastgestelde beleidsregels in het relaas van die vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan in een concreet geval sprake is, komt verweerder beoordelingsruimte toe. Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling met betrekking tot die feiten geuite vermoedens tot de primaire verantwoordelijkheid van verweerder. Ook in zoverre dient de rechter diens oordeel terughoudend te toetsen.

2.6 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het bestreden besluit voldoende gemotiveerd overwogen dat eiser de vrees voor bloedwraak niet aannemelijk heeft gemaakt omdat hij zich daarbij enkel baseert op niet nader onderbouwde of geconcretiseerde vermoedens. Verweerder heeft daarbij kunnen overwegen dat eiser weliswaar schoten heeft gehoord, maar dat daaruit niet valt af te leiden dat dit een op eiser gerichte wraakactie was, en heeft daarbij voorts van belang kunnen achten dat eiser heeft verklaard dat de familie van het slachtoffer akkoord is gegaan met een bemiddelingspoging door zijn familie en dat zijn broer daarop door de politie naar de gevangenis is gebracht. Overigens stelt de rechtbank vast dat eiser expliciet heeft verklaard dat zijn vlucht uit Soedan niet was ingegeven door zijn vrees voor bloedwraak.

2.7 Ten aanzien van de desertie van eiser, die door verweerder geloofwaardig is geacht, overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar verweerdens beleid, zoals opgenomen in paragraaf C2/2.12 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), als volgt.

Reg.nr.: Awb 07/441 en Awb 07/10414

4

Een dienstweigeraar of deserteur is vluchteling indien hij:

- a. vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging gegronde vrees heeft voor onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie of als hij vanwege (één van) de in de aanhef van deze categorie genoemde redenen gegronde vrees heeft voor andere discriminatoire behandeling dan bovenmatige bestraffing of tenuitvoerlegging van een straf;
- b. tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of een andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c. is gekomen tot dienstweigering of desertie, omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een (soort) militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Dit geldt ook indien hij tot desertie of dienstweigering heeft besloten, omdat hij gegronde vrees heeft in een conflict te worden ingezet tegen zijn eigen volk of familie.

Eiser heeft in de zienswijze en de gronden van het beroep gewezen op zijn gewetensbezwaren. In het nader gehoor van 11 december 2002 heeft eiser verklaard dat hij in principe niet tegen het dienen in een leger is, maar dat hij tegen een oorlog is die uitgevochten wordt tegen landgenoten en waarbij mensen worden gedood zonder reden. Uit de gehoren valt niet op te maken dat eiser een beroep doet op de voornoemde categorie a. Gelet hierop zal de rechtbank categorie a. buiten bespreking laten. In verweerders beleid wordt ten aanzien van de categorieën genoemd onder b. en c., voor zover relevant, het volgende opgemerkt:

ad b

Bij deze categorie gaat het om een evenwicht tussen het onvervreembare recht van een staat om zich te verdedigen en het eveneens onvervreembare recht van het individu op gewetensvrijheid. Dit evenwicht kan daaruit blijken dat aan het individu de mogelijkheid wordt geboden om een vervangende, niet-militaire dienstplicht te vervullen.

Indien die mogelijkheid in het land van herkomst niet wordt geboden, kan een gedwongen vervulling van de dienstplicht, ofwel de bestraffing van de dienstweigering of desertie, leiden tot vluchtelingschap, indien de asielzoeker ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft tegen de vervulling van de dienstplicht.

Bij de beoordeling of er sprake is van vluchtelingschap is bij deze categorie niet vereist dat er sprake is van een discriminatoire of onevenredige bestraffing zoals genoemd onder a. Immers, in dit geval is er sprake van een inbreuk op de gewetensvrijheid van het individu die tot vluchtelingschap kan leiden. Zoals ook met betrekking tot andere vervolgingsgronden het geval is, moet er wel sprake zijn van een bestraffingsmaatregel van een zeker gewicht. Zo is een enkele boete onvoldoende om te concluderen dat er sprake is van vluchtelingschap.

De categoriebeschrijving geeft aan dat het moet gaan om ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren (zie het UNHCR Handboek, paragraaf 170, aangeduid als 'valid reasons of conscience') op grond van een godsdienstige of een andere diepgewortelde overtuiging. De asielzoeker moet dus kunnen aangeven op welke (geloofs)overtuiging hij zijn gewetensbezwaren baseert en waarom deze overtuiging zijn dienstweigering of desertie voorschrijft. De gewetensbezwaren dienen zich te richten tegen het gebruik van geweld in het algemeen.

Reg.nr.: Awb 07/441 en Awb 07/10414.

5

Vanzelfsprekend mogen aan een goed geschoold persoon hogere eisen worden gesteld over de wijze waarop dit wordt onderbouwd dan aan een zeer jeugdig of ongeletterd persoon. Een en ander dient te worden gekoppeld aan de resoluties van de Mensenrechtencommissie van de VN 1987/146, 1989/59 en 1991/65, waarin wordt erkend dat het hebben van gewetensbezwaren tegen militaire dienst een legitieme uitoefening is van het recht op denken, geweten en godsdienst als neergelegd in artikel 18 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

ad c

(...)

Indien de asielzoeker zich erop beroept dat hij niet wenst te worden ingezet in een conflict tegen het volk waarvan hij deel uitmaakt, wordt dit meegewogen bij de beoordeling of er ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren zijn, zoals onder b beschreven. De enkele inzet tegen eigen volk of familie is dus onvoldoende voor de erkenning als vluchteling. Het bestaan van de ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren tegen de inzet tegen eigen volk dienen (de rechtbank leest: dient) te blijken uit (al dan niet politieke) activiteiten van de vreemdeling.

De rechtbank is van oordeel dat eiser geen geslaagd beroep kan doen op vluchtelingenschap vanwege zijn desertie. Uit de verklaringen van eiser blijkt niet van gewetensbezwaren tegen het gebruik van geweld in het algemeen, maar enkel van gewetensbezwaren tegen de inzet tegen zijn landgenoten. Door eiser is niet betwist dat hij geen (al dan niet politieke) activiteiten heeft verricht waaruit het bestaan van zijn gewetensbezwaren tegen de inzet tegen eigen volk blijkt, als bedoeld in verweerders beleid, dat overigens niet als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd. Gelet hierop kan het besluit van verweerder om eiser niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 de toetsing in rechte doorstaan.

2.8 Ten aanzien van eisers aanspraken op een verblijfsvergunning zoals bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt.

In het landgebonden beleid dat verweerder voert met betrekking tot Soedan is ten aanzien van deserteurs het volgende opgenomen (paragraaf C24/23.4.5):

Desertie kan met maximaal de doodstraf worden bestraft. Aannemelijk is dat een deserteur aan het front de doodstraf opgelegd kan krijgen. Een deserteur in het relatief veilige noorden van Soedan zal eerder een gevangenisstraf opgelegd krijgen. Welke straffen in de praktijk worden opgelegd en of de doodstraf ten uitvoer is gebracht, is niet bekend. Niet kan worden uitgesloten dat deserteurs discriminatoir worden bestraft, worden mishandeld en/of worden geëxecuteerd. Het is aan de betrokkene om aannemelijk te maken dat er sprake is van een discriminatoire bestraffing. In het geval mishandeling, executie of de doodstraf niet kan worden uitgesloten, dient de bestraffing wegens desertie als onevenredig zwaar te worden aangemerkt.

Gelet op het vorenstaande kan een persoon die een beroep doet op desertie in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw.

Door eiser is in beroep gewezen op het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Soedan van mei 2005 waarin het volgende is opgemerkt ten aanzien van desertie:

In Soedan wordt onderscheid gemaakt tussen enerzijds onttrekking aan de dienstplicht en anderzijds desertie. Van onttrekking is sprake indien iemand probeert onder een oproep voor de nationale dienstplicht uit te komen en niet verschijnt op de basistraining. Van desertie kan eerst sprake zijn indien iemand is gerekruteerd en is begonnen aan de dienstplicht met inbegrip van de basistraining.

(...)

Zodra iemand is gerekruteerd (dus ook ten tijde van de basistraining) zijn de wetten en regelgeving van de strijdkrachten van toepassing, onder andere de Wet van de volksstrijdkrachten van 1986 (Qanun Quwwat Al-Sha'b Al-Musallaha 1986). De Wet op de volksstrijdkrachten van 1986 is ook op de PDF van toepassing.

Desertie wordt door de militaire rechtbank behandeld. Op grond van de Wet van de volksstrijdkrachten kan desertie in het uiterste geval worden bestraft met de doodstraf. Volgens artikel 48 van deze wet wordt een deserteur bestraft met de doodstraf of een andere, lagere straf indien hij op het moment van desertie 'in het veld diende of onder bevel van het veld diende'. Onder andere omstandigheden wordt een deserteur bestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste tien jaar. Dit betekent dat in de praktijk een deserteur aan het front (dat wil zeggen een locatie waar op dat moment gevechten gaande zijn) de doodstraf opgelegd kan krijgen; in de overige gebieden (dus in elk geval alle relatief veilige gebieden) is een gevangenisstraf aannemelijker. Niet bekend is echter welke gevangenisstraffen deserteurs in de praktijk krijgen opgelegd en of voor desertie opgelegde doodstraffen daadwerkelijk worden uitgevoerd. Evenmin is bekend of sprake is van discriminatoire bestraffing, bijvoorbeeld op grond van etnische afkomst.

Voor zover bekend is voor desertie tijdens de basistraining geen doodstraf opgelegd en/of uitgevoerd.

Zoals vermeld in 3.3.5 is bij militaire rechtbanken een eerlijke rechtsgang niet gegarandeerd. Ook is er in Soedan sprake van een zekere willekeur in de rechtspraak. Daarom is voorzichtigheid geboden inzake uitspraken over de rechtspraak met betrekking tot dienstplicht en desertie.

De rechtbank merkt op dat deze informatie door de Minister van Buitenlandse Zaken is herhaald in de ambtsberichten van mei 2006 en 9 maart 2007.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, gelet op zowel het eigen beleid als de informatie van de Minister van Buitenlandse Zaken, in het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd dat eiser bij uitzetting niet een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De enkele opmerking in het besluit, dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem vanwege zijn desertie een discriminatoire bestraffing te wachten staat, acht de rechtbank in het licht van bovengenoemde informatie onvoldoende.

2.9 De rechtbank zal het beroep geregistreerd onder Awb 07/441 dan ook gegrond verklaren en het besluit van 4 december 2006 vernietigen wegens strijd met het bepaalde in artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), voor zover dit besluit ziet op de afwijzing van eisers asielaanvraag. Hetgeen overigens in de gronden van het beroep is aangevoerd, zal de rechtbank verder buiten bespreking laten.

2.10 Nu het beroep geregistreerd onder Awb 07/441 gegrond wordt verklaard, bestaat aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van dat beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Met toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht worden deze kosten bepaald op € 644,00 (1 punt voor het beroepschrift; 1 punt voor het verschijnen ter zitting; wegingsfactor 1).

2.11 Met betrekking tot het beroep geregistreerd onder Awb 07/10414 overweegt de rechtbank als volgt.

Reg.nr.: Awb 07/441 en Awb 07/10414

7

2.12 Bij besluit van 6 februari 2007 heeft verweerder heeft bezwaar van eiser, gericht tegen de ambtshalve weigering hem een verblijfsvergunning op grond van het zogenoemde driejarenbeleid te verlenen, ongegrond verklaard. In dit verband heeft verweerder overwogen dat het driejarenbeleid met ingang van 1 januari 2003 is afgeschaft. Een verzoek om nieuw beleid te voeren met betrekking tot tijdsverloop dan wel een verzoek om bij ministeriële regeling de beperkingen als genoemd in artikel 3.6 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) uit te breiden, valt buiten het toetsingskader van de asielaanvraag van eiser, aldus verweerder.

2.13 In de gronden van het beroep heeft eiser aangevoerd dat de overweging van verweerder, dat zijn verzoeken buiten het toetsingskader van eisers asielaanvraag vallen, merkwaardig is, nu het immers gebruikelijk is om bij een beslissing op een asielaanvraag ambtshalve te beoordelen of aanspraak bestaat op een andere vergunning. Het besluit is derhalve onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd en onzorgvuldig genomen, aldus eiser. Eiser heeft gesteld dat verweerder bevoegd is om nieuw beleid te initiëren en nu hij verweerder heeft verzocht om van die bevoegdheid gebruik te maken, was te verwachten dat verweerder dat beleid zou gaan voeren dan wel met kracht van argumenten de aanspraak op dat nieuw te voeren beleid zou weigeren.

Daarnaast heeft eiser naar voren gebracht dat hij onder het 'oude' driejarenbeleid ongetwijfeld in het bezit zou zijn gesteld van een verblijfsvergunning. Eiser heeft de rechtbank verzocht met toepassing van artikel 8:45 van de Awb bij verweerder informatie op te vragen waaruit blijkt in hoeveel gevallen verweerder meer dan drie jaar heeft gedaan over het nemen van een beslissing op de asielaanvraag, ingediend na invoering van de Vw 2000.

2.14 De rechtbank stelt vast dat de onderhavige procedure betrekking heeft op een verzoek aan verweerder tot het ambtshalve verlenen van een verblijfsvergunning regulier. De omvang van het onderhavige geding is dan ook daartoe beperkt. Dat eiser bij verweerder heeft verzocht om (nieuw) beleid ten aanzien van tijdsverloop in asielprocedures, doet daaraan niet af. De onderhavige procedure is naar het oordeel van de rechtbank niet de aangewezen weg om te bewerkstelligen dat verweerder wederom beleid op dit punt gaat voeren.

2.15 De rechtbank overweegt verder dat het zogenoemde driejarenbeleid door verweerder met ingang van 1 januari 2003 is afgeschaft. Afgezien van de vreemdelingen die vallen onder de vastgestelde overgangsregeling, waartoe eiser niet behoort, kan verweerder derhalve geen vergunningen meer verlenen op grond van tijdsverloop in de asielprocedure.

2.16 Gelet hierop ziet de rechtbank geen aanleiding het verzoek van eiser om met toepassing van artikel 8:45 van de Awb bij verweerder nadere informatie op te vragen, in te willigen.

2.17 Het beroep geregistreerd onder Awb 07/10414 is derhalve ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Reg.nr.: Awb 07/441 en Awb 07/10414

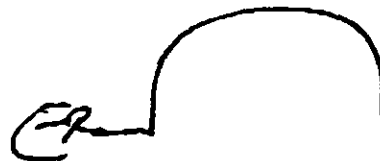
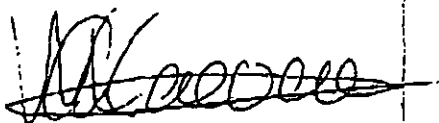
8

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep geregistreerd onder Awb 07/441 gegrond;
- vernietigt het besluit van 4 december 2006, voor zover dat ziet op de afwijzing van eisers asielaanvraag;
- bepaalt dat verweerder met inachtneming van deze uitspraak opnieuw een beslissing op de asielaanvraag van eiser neemt;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 644,00, te betalen door de Staat der Nederlanden aan eiser;
- verklaart het beroep geregistreerd onder Awb 07/10414 ongegrond.

Aldus gegeven door mr. E.H.T. Rademaker en in het openbaar uitgesproken op 30 augustus 2007 in tegenwoordigheid van mr. M.C. Korevaar als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 31 AUG. 2007

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Eusebiusbuitensingel 5
6826 HT ARNHEM
Postbus 5418
6802 EK ARNHEM
tel. 026 - 353 18 60
fax 026 - 353 18 65
www.rechtsbijstandasiel.nl

Raad van State,
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5747	B 21 SEP 2007
ZAAKNR. 200706775	
AAN: V3	
BEHANDELD: DD:	PAR: CR

mr. H.L. Booij
jurist

Per post en per fax: 070-3651380

mr. J.J.T. van Loo
advocaat

Arnhem, 21 september 2007

mw. mr. M.J.A. Rinkes
advocaat

Betreft :
Geboren :
Nationaliteit : Soedanees
IND-nummer : 0212.0918059

mw. mr. M.H.R. de Boer
advocaat

mr. T. Arts
jurist

Ons kenmerk : TA / TA / 0602522

mw. mr. Y.G.F.M. Coenders
advocaat

mr. E.C. Stuker
jurist

Geacht college,

mw. mr. J. Nourhussen
advocaat

Hierbij wordt namens de heer [naam] hoger beroep ingesteld,
gericht tegen de uitspraak van de rechtbank in Zutphen van 30 augustus 2007 (Awb 07/
10414, bijlage).

mr. W.J.C. Robben
jurist

Ik verzoek u om het benodigde griffiegeld af te schrijven van de rekening courant van de
Stichting Rechtsbijstand Asiel.

mr. K.C. Victorian
jurist

Procedureverloop, voor zover relevant:

De heer [naam] geboren op [datum], van Soedanees
nationaliteit, hierna te noemen appellant, heeft op 9 december 2002 een aanvraag voor het
verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij beschikking van
4 december 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvraag
afgewezen. In de beschikking werd tevens afwijzend beslist op appellants verzoek om hem
in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier bepaalde tijd op grond van een
(nieuw in te voeren) driejarenbeleid. Op 2 januari 2007 is namens appellant een
bezwaarschrift ingediend, dat bij beschikking van 6 februari 2007 - verzonden op 8 februari
2007 - ongegrond werd verklaard. Op 7 maart 2007 is namens appellant tegen voormelde
beschikking een beroepschrift ingediend. Bij uitspraak van 30 augustus 2007 heeft de
rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het beroep ongegrond verklaard.
Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank en tekent daartegen
hoger beroep aan.

Appellant kiest bij de indiening van het hoger beroepschrift woonplaats bij het kantoor van
mr. T. Arts aan de Eusebiusbuitensingel 5 te Arnhem (postadres Postbus 5418, 6802 EK
Arnhem), die verklaart uitdrukkelijk te zijn gemachtigd als bepaaldelijk gevolmachtigde tot
het instellen van het hoger beroep en als zodanig zal optreden met het recht van vervanging
(bijlage).

SNS Bank Arnhem
90.28.34.487

Het hoger beroepschrift berust op de volgende grieven:

Stichting Derdengelden
Rechtsbijstand Asiel
SNS Bank Arnhem
rek: 96.29.93.328

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Eerste grief:

De rechtbank schendt de bepaling van artikel 8:69 lid 1 Awb door het beroep ongegrond te verklaren met de volgende overweging:

2.14 De rechtbank stelt vast dat de onderhavige procedure betrekking heeft op een verzoek aan verweerder tot het ambtshalve verlenen van een verblijfsvergunning regulier. De omvang van het onderhavige geding is dan ook daartoe beperkt. Dat eiser bij verweerder heeft verzocht om (nieuw) beleid ten aanzien van tijdsverloop in asielprocedures, doet daaraan niet af (onderstreping TA). De onderhavige procedure is naar het oordeel van de rechtbank niet de aangewezen weg om te bewerkstelligen dat verweerder wederom beleid op dit punt gaat voeren.

Motivering en toelichting bij deze grief:

Door te overwegen 'doet daaraan niet af' gaat de rechtbank voorbij aan al wat over het voeren van een nieuw driejarenbeleid in de gronden van het beroep en het pleidooi ter zitting (bijlage) naar voren is gebracht. Daardoor geeft de rechtbank geen inhoudelijk oordeel over het beroep en onttrekt de rechtbank zich feitelijk aan haar verplichting zoals neergelegd in artikel 8:69 lid 1 Awb. In dat artikel is bepaald dat de rechtbank uitspraak doet op de grondslag van, kort gezegd, alles dat in de beroepsprocedure naar voren is gebracht. Door de overweging in punt 2.14 van de uitspraak onttrekt de rechtbank zich aan het oordeel over appellants stelling in beroep dat verweerder óf een nieuw driejarenbeleid had moeten gaan voeren, óf het verzoek daartoe gemotiveerd had moeten afwijzen – en dat de beslissing op het bezwaarschrift daarover geen draagkrachtige motivering bevatte.

Tweede grief:

De rechtbank onderbouwt haar oordeel niet waar zij stelt:

De onderhavige procedura is naar het oordeel van de rechtbank niet de aangewezen weg om te bewerkstelligen dat verweerder wederom beleid op dit punt gaat voeren. (punt 2.14)

Motivering en toelichting bij deze grief:

De motivering van deze grief is in feite al de geciteerde overweging opgenomen: de rechtbank licht niet toe waarom het 'niet de aangewezen weg' is. Daarmee is het oordeel niet meer dan een stelling, waarvan niet duidelijk is waarop die gebaseerd is.

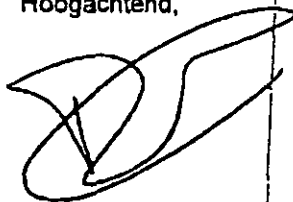
Conclusie:

Appellant is van mening dat de rechtbank in de hier bestreden uitspraak ten onrechte het door appellant ingediende beroep schrift ongegrond heeft verklaard.

Appellant verzoekt u daarom de aangevoerde grieven gegrond te verklaren en aldus doende:

- I De bestreden uitspraak van 30 augustus 2007 te vernietigen;
- II De beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 6 februari 2007 te vernietigen;
- III De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te veroordelen tot het vergoeden van de proceskosten.

Hoogachtend,

mr. T. Arts